

Япончето Кинтаро.

В един град живееше беден, но много честен японец. Той имаше многочислено семейство. С голяма мъжка японца прехранваше семейството си. Най-големия му син беше на 12 години; казваше се Кинтаро. Веднаж бащата поведе сина си и го даде слуга при един обушар. На раздяла бащата повика на страна сина си и му каза: „Оставям те при този човек. Ти трябва да се учиш добре, да пазиш бащиното си име и да слугуваш честно и почтено. Ако — недай Боже — направиш някоя бела, да не се връщаш жив в къщи“.

Бащата си отиде. Кинтаро остана да слугува при обушаря. Всяка заран майстора му го пращаше на фурната да му купува гевреци за закуска. Веднаж Кинтаро отиде на фурната, там завари и други момчета. Той купи гевреци и ги отнесе на майстора си. Не се мина много, при майстора дойде фурнаджията и почна да се оплаква от Кинтаро.

— Господине, каза фурнаджията, тая заран твоя слуга идва на фурната ми да купува гевреци. Наистина той купи, но и открадна два геврека.

— Тъй ли? Вземете, моля, парите на гевреците, па извинявайте: не съм го пратил аз да краде — извиняваше се обушаря.

Фурнаджията си отиде. Обушаря повика Кинтаро и почна да го сжди, защо е откраднал. Ала Кинтаро не бе взел други гевреци, освен ония, които му даде фурнаджията. Той сжс сжлзи на очи казваше, че никога не е крал, но господаря му не вярваше.

— Вземи си дрешките и си иди в дома. Аз не искам крадец за слуга в къщата си, каза обушаря.

Кинтаро стоеше поразен на едно място с наведена глава. След малко той се сжвзе и без да продума нито думица, Кинтаро взе дрешките си и напусна къщата на господаря си.

Като вжрвеше по пътя, той си спомни бащините си думи, които бе му казал, когато се разделяше от него. Ами сега, къде да иде?! Кинтаро неволно се отправи към края на града, дето минаваше железопътна линия.